

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2009. november 4. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette miatt az I.r. vádlott **ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Békés Megyei Bíróság** 2009. május 11. napján kihirdetett **13.B.256/2008/53.** számú ítéletének az I.r. vádlottra vonatkozó részét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

Az I.r. vádlott cselekményének megnevezése helyesen: **testi sértés büntette** [Btk. 170. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (3) bekezdés I. fordulat 2. tétel].

Az I.30/2008/1. tétel alatti vasvilla lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést **m e l l ő z i .**

Megállapítja, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az I.r. vádlott 36.960 (Harminchatezer-kilencszázhatvan) forintot köteles megfizetni, míg 1.500 (Egyezer-ötszáz) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek az I.r. vádlottra vonatkozó részét **h e l y b e n h a g y j a .**

Kötelezi az I.r. vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 6.000 (Hatezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Békés Megyei Bírósági Gazdasági Hivatal felhívása szerint.

Megállapítja, hogy az I.r. vádlott lakcímének írásmódja helyesen: (utca megnevezése) utca.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott bűnösségét testi sértés büntetében [Btk. 170. § (1) bekezdés és (3) bekezdés] állapította meg. Ezért 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén annak tartamába beszámítani rendelte az I.r. vádlott által 2007. október 14. napjától 2007. december 14. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, illetőleg kimondta, hogy legkorábban a börtönbüntetés 3/4 - nyilvánvalóan részének - letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A börtönbüntetés felfüggesztésének próbaidejére elrendelte az I.r. vádlott pártfogó felügyeletét, külön magatartási szabályként előírta, hogy az I.r. vádlott szociális készségfejlesztő foglalkozáson (konfliktuskezelés) vegyen részt.

A bűnjelként lefoglalt vasvilla lefoglalását megszüntette és elkobzását rendelte el. Az I.r. vádlottat 38.460,- Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, a II.r. elítélttel egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összegét 213.436,- Ft-ban állapította meg.

Az elsőfokú ítélet ellen ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- az ügyész az I.r. vádlott terhére súlyosításért, a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése végett,
- az I.r. vádlott és védője felmentés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség átiratában, illetőleg az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen perbeszédében az I.r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta, azt kiegészítette azzal, hogy a végrehajtandó szabadságvesztésre tekintettel indítványozta a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére, valamint a pártfogó felügyelet elrendelésére és a külön magatartási szabály teljesítésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, és az I.r. vádlottal szemben mellékbüntetésként közügyektől eltiltás kiszabását. Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a bűncselekmény eszközeként használt vasvilla elkobzása mellett szükségtelenül rendelkezett annak lefoglalása megszüntetéséről.

Az I.r. vádlott és védője a nyilvános ülésen felmentésre irányuló fellebbezéseiket fenntartották, másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Az ítélőtábla a fellebbezéseket minden irányban alaptalanoknak tartotta.

Bf.II.224/2009/11.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátok között - mert az elsőfokú ítélet a II.r. terhelt vonatkozásában fellebbezések hiányában első fokon jogerőre emelkedett - a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált.

Ennek során észlelte, hogy a nyomozó hatóság **1. sz. tanút** 2007. október 14. napján a (település neve)-i Kórházban foganatósított helyszíni kihallgatásakor nem a Be. 85. §-ában részletezett törvényi előírásoknak megfelelően hallgatta ki tanúként (nyomozati iratok 223-229. és 331-335. oldal). A helyszíni kihallgatáskor felvett kézzel írott jegyzőkönyv, majd ennek géppel átírt másolata szerint a tanút nem figyelmeztették a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontja szerinti un. relatív mentességi jogára sem. Ezért 1. sz. tanú e tanúvallomása bizonyítékként a Be. 78. § (4) bekezdésére figyelemmel nem vehető figyelembe, így azt a másodfokú bíróság a bizonyítékok közül kirekesztette. A tanú ezt követő kihallgatásaira 2007. november 15. és 2008. május 28. napján azonban már a törvényi előírásoknak megfelelően került sor, így azok a bírósági eljárásban is bizonyítékként értékelhetők (nyomozati iratok 337-339. és 341-347. oldal). Ezért az 1. sz. tanú legelső, tanúként tett vallomásának kirekesztésével az elsőfokú ítélet nem vált megalapozatlanná.

Egyebekben a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. A tényállás teljes körű felderítéséhez szükséges valamennyi bizonyítékot beszerezte, azokat egyenként és összességükben is körültekintően megvizsgálta. Ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, indokoltan utasította el a bizonyítási indítványokat, további bizonyítás felvételét a másodfokú bíróság sem tartotta ezért szükségesnek.

Ítéletének indokolásában részletesen számot adott arról, hogy mely vallomásokat miért fogadta el bizonyítékként, míg másokat miért vetett el. A bizonyítékok mérlegelésén alapuló tényállása megalapozott, az csak az I.r. vádlott betegségeit, valamint az elsőfokú ítélet 4. oldal 3. bekezdésében észlelt elírást illetően szorult helyesbítésre:

az I.r. vádlott betegségei a következők: lumbális és más intervertebrális discus rendellenesség radiculopathiával; magasvérnyomás betegség (elsődleges); elhízás; polyarthrosis k.m.n.; vertebrobasiláris syndroma; visszérgyulladás utáni tünetegyüttes; egyéb nyaki porckorong degeneratio; ízületi contractúra; cervicobrachialis syndroma; kevert és egyéb személyiségzavarok.

Az elsőfokú ítélet tényállása 4. oldal 3. bekezdésének utolsó mondata nyilvánvalóan a II. és nem az I.r. vádlott cselekvőségére vonatkozik.

Az így helyesbített tényállás minden tekintetben irányadó volt a másodfokú eljárás során is.

Az I.r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezések lényegében a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el az I.r. vádlott tagadó vallomását, konkrétan azt, hogy a **sértett** sérülései nem az I.r. vádlott bántalmazása folytán jöttek létre. A védelmi fellebbezések ezzel összefüggésben nyilvánvalóan azt is sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott büntetőjogi felelősségét megalapozó cselekvőségét illetően nem fogadta el az azt alátámasztani látszó II.r. elítélt, valamint **2. sz.** tanú vallomását sem.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában részletesen elemezte valamennyi bizonyítékot, konkrétan megnevezve, hogy az általa megállapított tényállás egyes részeit mely bizonyítékokra figyelemmel állapította meg. Indokolása logikus és mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek. Így helyesen állapította meg, hogy a személygépkocsiban rögzített vérnyomok, valamint a letört belső visszapillantó tükör is cáfolta **2. sz.** tanúnak azt a vallomásrészét, mely szerint a **sértett** sérüléseit az utcán állva szenvedte el és azokat ő okozta. A tanú önmagára tett terhelő vallomását cáfolta a helyszínre kiérkezett rendőr, **3. sz. tanú** tanúvallomása is, aki fenntartva a rendőri jelentésben foglaltakat, tanúvallomásában is előadta, hogy a helyszínre érkezése után jelent meg a helyszínen a **sértett**, akin ekkor már észlelte a sérülést.

Az I.r. vádlott tagadó vallomásával szemben a sértett tanúvallomása mindvégig következetes, egybehangzó volt. Szavahihetőségét illetően aggály nem merült fel. Vallomásának egyes részeit - amelyeket az elsőfokú ítélet jogi indokolásában részletesen megjelölt - az egyéb bizonyítékok - így 1. sz., 4. sz. tanúk vallomása, a rendőri jelentés, a rendőrséghez beérkezett segélykérő hívások időpontja - is alátámasztották.

A felmentésre irányuló, a bizonyítékok mérlegelését támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek, mert megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényi lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére.

Bf.II.224/2009/11.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére, a cselekményt a törvénynek megfelelően minősítette, de a bűncselekmény jogszabályi megjelölése pontosításra szorult. A Btk. 170. § (1) bekezdése szerinti könnyű testi sértés minősített esete az ugyanezen § (2) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntette. A 170. § (3) bekezdése eltérő büntetési tétel alkalmazását írja elő attól függően, hogy az ott megjelölt fordulatok szerinti testi sértés könnyűnek vagy súlyosnak minősül-e. Ezért a Be. 258. § (2) bekezdés d) pontja alapján - figyelemmel a 61/2008. BK vélemény 3. pontjára is - az ítélet tábla akként helyesbítette az I.r. vádlott által elkövetett bűncselekmény jogszabályi hivatkozását,

hogyan az a Btk. 170. § (1), (2) és (3) bekezdés I. fordulat 2. tétele szerinti testi sértés büntette.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját abban is, hogy az I.r. vádlott cselekménye aljas indokból elkövetettnek minősül, hiszen azt a sértett által tett szabálysértési feljelentés miatt érzett bosszú és düh motiválta. E körben azonban tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a BH 1982. évi 498. számú eseti döntésére, hiszen ott e minősített eset megállapítását **hivatalos személy** jogszerű intézkedése miatti bosszúból elkövetett testi sértés alapozta meg. Töretlen azonban abban a bírói gyakorlat, hogy a törvényben biztosított jogok gyakorlása miatt kialakult bosszúra nincs semmiféle erkölcsi mentség, így amennyiben az elkövető azért bántalmazza a sértettet, mert az az elkövető jogellenes cselekményét észlve, élve a törvény által biztosított jogával, feljelentést tett, megalapozza a testi sértés aljas indokból elkövetettkénti értékelését. Az iratokból tényként megállapítható, hogy a II.r. elíteltet a sértett szabálysértési feljelentése folytán a bíróság eljárás alá vontként 2007. október 31. napjára beidézte. Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a szakértői vélemények közötti ellentmondást feloldva nem állapított meg maradandó fogyatékosságot.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülmények helyesbítésre szorultak: az I.r. vádlott egészségi állapota nyilvánvalóan nem nyomatékos súlyosító, hanem nyomatékos enyhítő körülmény.

Az ítélet tábla a bűncselekményt nem tekintette különösen veszélyes eszközzel elkövetettnek. Az irányadó tényállás szerint az I.r. vádlott az eszköznek nem a fém villarészével, hanem a nyelvvel bántalmazta a sértettet. További súlyosító körülmény, hogy a sértettnek a súlyos testi sérülésen kívül több, 8 napon belül gyógyuló sérülése is keletkezett.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett sem tartotta az ítélet tábla indokoltnak az I.r. vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását. Az I.r. vádlott ezt megelőzően egyszer volt büntetve, más jellegű bűncselekmény miatt pénzbüntetésre ítélte a bíróság. A vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi súlya, az I.r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség és az un. fokozatosság elve sem teszi indokolttá az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés súlyosítását. A másodfokú bíróság mind a szabadságvesztés, mind a próbaidő tartamát arányosnak és elegendőnek tartotta ahhoz, hogy az I.r. vádlottat visszatartsa a jövőben újabb bűncselekmény elkövetésétől. Az I.r. vádlott orvosilag igazolt és folyamatos kezelésre szoruló betegségei indokolták a Btk. 89. § (2) bekezdésének alkalmazását.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra az I.r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést is alaptalannak tartotta.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elkobzás mellett rendelkezett az elkövetési eszköz lefoglalásának megszüntetéséről (BH 1995.148.). Erre jogi indokolásában nem is hivatkozott, csupán az elkobzásra vonatkozó és helyesen alkalmazott Btk. 77. § (1) bekezdés a) pontját hívta fel. Ezért a másodfokú bíróság a lefoglalás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Az elsőfokú bíróság pontatlanul állapította meg az I.r. vádlottat külön terhelő bünygyi költség összegét. Ítéletének rendelkező része és jogi indokolása nincs összhangban az államot terhelő bünygyi költséget és az egyetemleges kötelezést illetően. Az ítélet rendelkező része ugyanis nem tartalmaz állam terhén maradó bünygyi költségre vonatkozó rendelkezést, továbbá a rendelkező részben a vádlottakat helyesen egyetemlegesen kötelezte 213.430,- Ft bünygyi költség viselésére, míg ítéletének jogi indokolása szerint ezt a költséget a vádlottak fele-fele arányban kötelesek megfizetni. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az indokolás szerint a költségjegyzék 16. tételeszáma alatti kirendelt védői díjat az egyetemleges kötelezés körébe vonta. Az kizárólag a II.r. elítéltet terheli. E tévedés dacára az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a vádlottakat egyetemlegesen terhelő bünygyi költség összegét, mely rendelkezés az általa is hivatkozott Be. 338. § (1), illetőleg (3) bekezdésén alapul.

A 8. tételeszám alatt bejegyzett védői díjból 1.500,- Ft bünygyi költség a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam terhén marad, ezért az elsőfokú bíróság által megállapított, az I.r. vádlottat terhelő bünygyi költség összege ezzel az összeggel csökkent, így az helyesen 36.960,- Ft. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság helyesbítette az I.r. vádlottat terhelő bünygyi költség összegét.

Bf.II.224/2009/11.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, de az elsőfokú ítélet fellebbezésekkel megtámadott részét hivatalból felülbírálvá azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költség viselésére az I.r. vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére is - kötelezte.

Az I.r. vádlott **(szám)** számú lakcím-igazolványa alapján helyesbítette az I.r. vádlott lakcímének írásmódját.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

S z e g e d , 2009. november 4.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk..Cserháti Ágota sk..Mezőlaki Erik sk.
a tanács elnöke a tanács tagja,előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.224/2009/11. számú ítélete és a Békés Megyei Bíróság 13.B.256/2008/53. számú ítéletének az I.r. vádlottra vonatkozó és a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

S z e g e d , 2009. november 4.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke